

[Christiani.]

vilde være kommet til at betale disse Varer maaske endda med det dobbelte Beløb af, hvad de i Øjeblikket betaler. Der kunde i høj Grad være Anledning til i denne for Landbruget saa vanskelige Situation ikke alene for den øvrige Befolkning, men ogsaa for den høje Regering at mindes, hvor overordentlig stor Betydning det har haft som Grobund for alle øvrige Erhverv, at Landbruget gennem Generationer har leveret dem deres daglige Fødevarer til en ganske exceptionel billig Pris og af første Kvalitet. Det har været den Baggrund, hvorpaa Industrien og Byerhvervene har kunnet vokse op. Og dernæst har disse Erhverv stadig kunnet regne med at have gode købedygtige Kunder i Landbruget.

Jeg resumerer derfor nu, idet jeg slutter, de Forholdsregler, som jeg mener, at den højtærede Regering snarest maa tage Sigte paa lige over for Landbruget. Det er først og fremmest en Beskyttelse over for Udlandets Dumping. Det er dernæst en Hjælp til den indre Regulering af Priserne mellem Landbrugets forskellige Bedrifter, en Regulering, som det desværre ikke er muligt at foretage uden Regeringens Hjælp, fordi Landbrugserhvervene, som jeg nævnte det før, ikke har den tilstrækkelige indre Organisation og købmandsmæssige Ledelse. Det er endvidere en Prishævning paa Hjemmemarkedet for Landbrugets Varer, og det er endelig en Konvertering af den Pantegæld, som hviler saa haardt paa Landets forskellige Erhverv. En saadan Konvertering vil ikke alene blive til Hjælp for Landbruget, men for alle Erhverv, som har betydelige Pantelaan, og den vil bevirke, at det almindelige Renteniveau i Landet vil sænkes, hvilket vil have den største Indflydelse paa hele vort Erhvervsliv. Men alt dette skal ikke ske alene af Hensyn til Landbruget, men netop, som jeg sagde det i min første Tale, og som jeg glæder mig over at have hørt bekræftet af mange senere Talere, af den særlige Grund, at forinden vi faar Landbruget gjort rentabelt, kommer vi ikke virkningsfuldt ud over det, som er Tidens største Ulykke, nemlig den overordentlige og stadig varende Arbejdsløshed.

Inger Gautier Schmit: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for offentlige Arbejder for den saglige og omhyggelige Redegørelse, jeg fik med Hensyn til de Spørgsmaal, jeg havde fremført over for Ministeren, men jeg kan dog ikke hermed erkende, at jeg er fuldt ud tilfreds med den Redegørelse, Ministeren gav mig, rent sag-

ligt betragtet. Maa jeg blot nævne et saadant Punkt som den Nedlæggelse af Vogterhusene, som man paatænker; Ministeren mener, det er berettiget, at Statsbanernes Overskæringer ikke skal være bevogtede, hvor man har strøget Bevogtningen for de private Baner. Jeg mener, Vanskeligheden ligger deri, at Befolkningen absolut kommer ud for et Faremoment, naar der i mangfoldige Aar har været en Bomspærring paa Amtsvejene og denne saa bliver borttaget. Det var det, jeg bad den højtærede Minister overveje, thi naar Ulykken er sket, er det for sent at beklage, at man har indskrænket disse Sikkerhedsforanstaltninger. Jeg befrygter, at de Planer, der er fremme, er for vidtgaende, og jeg har hørt et æret Medlem her i Salen udtale ganske de samme Tanker.

Maa jeg med Hensyn til Cykeltransporten sige til den højtærede Minister, at det er ikke nok, at man giver København enkelte Forrettigheder, saaledes at man her fra Hovedstaden kan sende Cykler billigt til enkelte Byer; det, der vil slaa igennem, er, at man faar en generel Takst for hele Landet, f. Eks. 50 Øre indtil 50 km og 1 Kr. til hele det øvrige Land. Jeg kan forsikre den højtærede Minister, at det forstaar man, det kan man huske, det vil slaa igennem og give forøget Transport af Cykler.

Med Hensyn til den Redegørelse, den højtærede Minister gav for sin Afgørelse om de 23 000 Stemmer ved Radiovalget, da er jeg meget vel bekendt med, hvordan Forholdene ligger efter Lovens Ordlyd, men jeg maa alligevel mene, det er urigtigt, naar Ministeren praktiserer Loven derhen, at han har givet 23 000 Radiolyttere, som ikke betaler Licens, Stemmeret. Jeg ser saaledes paa det, at det at kunne deltage i Valget maa være betinget af, at man betaler sin Licens til Staten, thi Radioudsendelse er ikke i første Linie en filantropisk Foranstaltning. Vi har en Statsradiofoni, det erkender jeg, som er en Kulturspredere, og de Mennesker, som betaler Licens, bør have Indflydelse paa, hvad der bliver sendt ud. Jeg har sagt meget klart, at jeg gerne saa, at baade blinde, Aldersrentenydere og mange andre uformuende havde deres Radioapparat, selv uden at betale Licens, men et helt andet Spørgsmaal er, at man tillader disse mange Tusinde Lyttere at være medbestemmende ved Programudsendelserne, saaledes som Ministeren altsaa har tilladt, og jeg er meget forbavsset over, at Radioraadet, som Ministeren siger, enstemmigt har godkendt, at Ministeren har handlet saaledes.